

Саопштење БИРН-а о држави која од својих грађана крије бројеве оболелих и умрлих представља медицинску превару међународних домета и значења.

По обиму је мамутских размера, а по намерама је дубоко нечасна. Манимо се гадљивости, запушимо нос, па се примакнимо мало тој трулежи.

Међу стручњацима се већ дуго шушкало да једна луциферска рука у Институту „Батут“ по петоро умрлих своди на једног и да је управо то разлог што се већ више од две недеље крије место боравка сваког таквог, наводно једино преминулог грађанина (кад би се навело да је Београђанин, у Новом Пазару би се чудили која је статистичка рупа прогутала њиховог земљака кога сахрањују у лименом сандуку).

Виспрени нишки Американац и тамошњи успешни научник, Д. Д. Покрајац, показао је колико је невероватна расподела по којој током три недеље 18 пута умре само по једна особа, а три пута – ниједна.

Који год модел да се примени, очекивало би се више нула, по нека двојка и бар нека тројка. Све су то биле сумње, а тек је БИРН креснуо шибицу у лагуму где „јакрепе мемла дави“.

Мук из званичних извора и по неки невешти покушај правдана чланова Кризног штаба показатељи су настале пометње. Као да се трага за „дубоким грлом“ и проверава чега су се још домогла та „новинарска нушкала“.

Могућа су само два сценарија: или су лекари у Штабу активни саучесници једне срамне работе или су жртве чудовишне обмане, погубне по њихово стручно и људско достојанство

Могућа су само два сценарија: или су лекари у Штабу активни саучесници једне срамне работе или су жртве чудовишне обмане, погубне по њихово стручно и људско достојанство.

Обе могућности звуче невероватно, а једна мора да је истинита, како је у сличној ситуацији Шерлок Холмс подучавао доктора Вотсона.

Ради бољег разумевања, приближимо читаоцима смисао постојања Кризног штаба. Суочени са одговарајућом претњом, рецимо еболом, стручњаци у Африци нагнути су над генералштабним мапама.

Чиодама различитих глава (жутом, мрком, црвеном) означавају места са једним, пет или десет оболелих.

Из насеља са, узмимо, једном црвеном и три жуте чиоде полазе стрелице различите дебљине или боје, указујући на правце кретања заражених. Код нас би се очекивало да се такав процес одвија пред монитором, уз помно праћење сваког жаришта и динамике заражавања.

Огромна је разлика да ли је на мапи Србије унета 91 новооткривена заражена особа или их има 340, поготову када се тај јаз између „тримованих“ и реалних података понавља данима.

Разлика води погрешним проценама, а оне погрешним одлукама.

Ако су нас свесно обмањивали стручњаци којима смо толико веровали и према чијим подацима о бројевима оболелих и умрлих смо прилагођавали своје понашање, не очекујемо баш да, попут својих јапанских колега, изврше ритуална самоубиства.

Дужни су, међутим, да нам се дубоко извине, објасне своје мотиве и понизно замоле за опроштај.

Да ли су, с друге стране, чланови Кризног штаба жртве организоване завере? Неко се усудио да манипулише телом на чијем су челу председница Владе и председник Републике?

Или су политичари у Штабу водили „дупло књиговодство“ обмањујући стручњаке?

Покушајмо с поређењем. Да ли би Врховни штаб лагао Кочу Поповића да у пробоју ка Зеленгори на левом крилу има само непријатељску чету, а чекао га је ојачани пук, док му је чеоно и с десне стране противнички батаљон, а тамо се крила читава дивизија?

Који би био интерес руководства да уништи елитну Прву пролетерску бригаду? Никакав, наравно, осим ако се неки АВНОЈ није припремао да бира новог Врховног команданта.

Ако је ћутња признање саучесништва, а јесте, порука лекара из Кризног штаба ће нам постати јасна колико данас-сутра. Испостави ли се да су они вучени за нос, надајмо се да су већ послали медијима изразе свог огорчења, уз неопозиве оставке.

Шта год да је истина, ми остајемо по ко зна који пут сурово издани, накљукани још једном токсичном, тешко подносивом дозом понижености и беспомоћне увређености.

Овај аутор осећа додатну потребу да се извини читаоцима. У више десетина чланака и интервјуа наивно се држао званичних података. Јадно му је, али је искрено оправдање да није свесно варао.

Аутор је епидемиолог, професор Медицинског факултета у пензији

(Данас)